Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-169/25
30.1.2025. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Симониде Милорадовић, председника већа, Светлане Бранковић и Душице Вуковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Гашић, адвокат из Јагодине, против туженог ББ доо ..., чији је пуномоћник Александар Јанковић, адвокат из Јагодине, ради исплате, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Јагодини П1.бр. 532/23 од 5.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 30.1.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

1. ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог ББ доо ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Јагодини П1.бр. 532/23 од 5.11.2024. године.

2. ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом ставом I изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћених износа зараде у висини разлике између исплаћених 8.000,00 динара до висине целог износа зараде од 50.000,00 динара за период од 6.10.2021. године до 17.12.2021. године исплати износ од 84.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана утужења до исплате и да изврши уплату припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио. Ставом II изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 170.270,00 динара.

Против наведене пресуде, благовремено је жалбу изјавио тужени побијајући је из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 10/23) и у границама разлога наведених у жалби, Апелациони суд је утврдио да жалба није основана.

Првостепена пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, као ни уз битну повреду одредбе парничног поступка из тачке

12 наведене законске норме, на коју се жалбом тужене неосновано указује, јер је супротно жалбеним наводима, изрека првостепене пресуде јасна и разумљива, не противречи сама себи, ни разлозима датим у образложењу, а образложење пресуде садржи јасне и основане разлоге о свим битним чињеницама, тако да иста нема недостатака због којих се не може испитати.

Неосновано се жалбом тужене указује да је побијана пресуда донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и уз погрешну примену материјалног права.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда тужилац је решењем туженог број 2374/2021 од 6.10.2021. године, на основу члана 165. став 1. тачка 2. Закона о раду, због угрожавања имовине веће вредности код послодавца која је последица повреде радне обавезе од стране запосленог, удаљен са рада од дана 6.10.2021. године до окончања истражног поступка и утврђивања основаности сумње за извршење кривичног дела са правом на накнаду зараде у висини ¼ основне зараде. У првостепеном поступку је из исказа тужиоца саслушаног као странке, на који тужени није имао примедбе, утврђено не само да тужилац решење о удаљењу од 6.10.2021. године није оспоравао, већ и да тужени против тужиоца није покренуо ни водио било какав поступак, да тужилац није давао било какве изјаве, нити га је неко звао у вези неког поступка. Тужиоцу је у току трајања удаљења тужиоца са рада, решењем туженог број 2906/2021 од 17.12.2021. године, донетог на основу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, отказан уговор о раду, због престанка потребе за његовим радом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно је по оцени Апелационог суда првостепени суд применом норми материјалног права на које се у образложењу пресуде позвао тужбени захтев тужиоца усвојио и одлучио као у изреци образлажући своју одлуку јасним разлозима које прихвата и овај суд.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања као и правилност примењеног материјалног права жалба туженог своди се на тврђење да је тужилац био у обавези да уколико је претендовао на исплату разлике зараде, коју овом тужбом потражује, поништава, у законском року решење тужног о удаљењу са рада број 2374/2021 од 6.10.2021. године, што он није учинио, па је даном коначности овог решења поступак удаљења са рада законито спроведен и тужилац нема право на било какву накнаду, као и да је првостепени суд пропустио да на сигуран начин утврди висину потраживања тужиоца.

Апелациони суд је жалбене наводе оценио као неосноване.

Закон о раду („Службени гласник РС“, број 24/05...95/18) у посебној глави XIV одредбама члана 165-169. регулише удаљење запосленог са рада - услове, трајање удаљења, права запослених на накнаду зараде за време привременог удаљења, као и услове за остваривање права запослених на разлику између износа накнаде зараде примљене по основу члана 168. тог закона и пуног износа основне зараде. У конкретном случају, тужилац је решењем туженог број 2374/2021 од 6.10.2021. године, на основу члана 165. став 1. тачка 2. Закона о раду, због угрожавања имовине веће вредности код послодавца која је последица повреде радне обавезе од стране

запосленог, удаљен са рада од дана 6.10.2021. године до окончања истражног поступка и утврђивања основаности сумње за извршење кривичног дела са правом на накнаду зараде у висини ¼ основне зараде. У првостепеном поступку је са сигурношћу утврђено да тужилац решење о удаљењу од 6.10.2021. године није оспоравао, као и да тужени против тужиоца није покренуо ни водио било какав поступак, да тужиоца тужени уопште није звао у вези неког поступка, нити је тужилац давао било какве изјаве. Одредбом члана 165. став 1. тачка 2. Закона о раду (применом које је донето решење туженог о удаљењу тужиоца са рада од 6.10.2021. године) прописано је да запослени може да буде привремено удаљен са рада ако непоштовањем радне дисциплине или повредом радне обавезе угрожава имовину веће вредности утврђене општим актом или уговором о раду. Одредбом члана 168. став 1. истог закона, прописано је да за време привременог удаљења са рада у смислу члана 165. и 166. овог закона, запосленом припада накнада зараде у висини једне четвртине, а ако издржава породицу у висини од једне трећине основне зараде. Одредбом члана 169. став 1. тачка 2. Закона о раду, прописано је да запосленом за време привременог удаљења са рада у смислу члана 165. и 166. овог закона, припада разлика између износа накнаде зараде примљене по основу члана 168. овог закона и пуног износа зараде и то ако се не утврди одговорност запосленог за повреду радне обавезе или непоштовање радне дисциплине из члана 179. став 2. и 3. овог закона. Из садржине јасне норме члана 169. Закона о раду уопште не произлази да је обавеза запосленог да поништава решење о удаљењу са рада, већ супротно, да запосленом припада разлика између износа накнаде зараде примљене по основу члана 168. овог закона и пуног износа зараде, уколико се, као у конкретном случају, не утврди одговорност запосленог за повреду радне обавезе или непоштовање радне дисциплине из члана 179. став 2. и 3. овог закона. Тужиоцу радни однос није престао због повреде радне обавезе која му је стављена на терет решењем од 6.10.2021. године, већ по решењу туженог број 2906/2021 од 17.12.2021. године, донетог на основу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, због престанка потребе за његовим радом. С тога и по оцени Апелационог суда нема ни последица насталих доношењем решења о удаљењу са рада од 6.10.2021. године, па ни основа за исплаћену накнаду зараде у умањеном износу, због чега је тужени дужан да тужиоцу исплати разлику између износа примљене накнаде зараде и пуног износа зараде, у складу са чланом 169. тачка 2. Закона о раду. Такође, жалбени навод да првостепени суд није на сигуран начин утврдио висину потраживања тужиоца, није основан. Наиме, још у наводима тужбе тужилац је истакао да му је зарада у утуженом периоду износила 50.000,00 динара и на ове наводе је предложио и извођење доказа вештачењем од стране вештака економско финансијске струке ради утврђивања висине дуга, односно разлике између исплаћене зараде и висине целе зараде у утуженом периоду, ком предлогу се тужени противио (из разлога што тужилац није поништавао решење о удањењу), а предлоге за извођење доказа није имао иако је оспорио и основ и висину тужбеног захтева. У таквој ситуацији, по оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд поступио кад је одлуку о висини разлике зараде тужиоца у утуженом периоду засновао на његовим наводима. Насупрот томе, применом правила о терету доказивања прописаног одредбом члана 231. став 3. ЗПП тужени није доказао супротно, иако је као послодавац, располагао свим подацима о висини зараде тужиоца.

Како ниједан жалбени навод није довео у сумњу законитост и правилност побијане пресуде Апелациони суд је применом одредбе члана 390. ЗПП одлучио као у ставу 1. изреке ове пресуде, с тим што је потврдио и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде,

јер је исто, супротно наводима жалбе,донето правилном применом одредаба чланова 153. и 154. ЗПП, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Закона о судским таксама.

Применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП, Апелациони суд је ставом 2 изреке ове пресуде одлучио о захтеву туженог којим је тражио да се обавеже тужилац да му накнади трошкове жалбеног поступка, јер тужени није успео у поступку по жалби.

Председник већа - судија
Симонида Милорадовић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић